

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Bokor Ferenc ügyvéd által képviselt I - IV. rendű felpereseknek, a dr. Láng-Miticzky Balázs jogtanácsos által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2008. szeptember 23. napján meghozott, 2.P.20.984/2008/5. számú közbenső ítélete ellen, az alperes részéről 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét részben megváltoztatja és az I. rendű felperesnek a 2003. november 8. napján bekövetkezett balesetével kapcsolatban az alperes kártérítési felelősségének terjedelmét 80%-ban határozza meg.

A közbenső ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az I. és IV. rendű felperesek a II-III. rendű felperesek gyermekei. A kiskorú I. rendű felperest az alperes biztosítottja által üzemben tartott gépkocsi 2003. november 8-án elgázolta. A kk. I. rendű felperes a balesetet megelőzően a villamosról szállt le. A járdaszigetről nem a kijelölt gyalogátkelőhelyen, hanem a forgalom irányához képest mintegy 10 méterrel azon túl szándékozott az úttesten átkelni. Az alperes biztosítottja által üzemben tartott ... típusú ... forgalmi rendszámú kisteherautót nem a biztosított **M. K.**, hanem **P.-K. N. Gy.** vezette.

A gépkocsi vezetője ellen közúti baleset gondatlan okozásának vétsége miatt indult nyomozást a Budapesti VI-VII. Kerületi Ügyészség bűncselekmény hiányában megszüntette. A K.8056/2004/6-1. számú nyomozást megszüntető határozat indokolása szerint a gépkocsivezető megsértette a KRESZ 26. § (1) bekezdésébe foglalt közlekedési szabályt, amely lakott területen 50 km/h sebességgel való közlekedést enged meg, mert 55-60 km/h sebességgel közlekedett. A balesetet azonban akkor sem tudta volna elhárítani, ha a megengedett 50 km/h sebességgel

halad, mert a kk. I. rendű felperes 50 km/h sebességhez tartozó féktávolságon belül lépett a gépkocsi elé. A gépkocsi a közlekedési lámpa szabad jelzéséből haladt át a gyalogátkelőhelyen, így a gépkocsivezetőnek nem kellett számolnia azzal, hogy a gyalogátkelőhelyen túl, gyalogos lép az útestre. A kk. I. rendű felperes a forgalom irányának háttal állt, majd amikor megfordult, nyomban el is indult. A gépkocsivezetőtől nem volt elvárható, hogy az adott közlekedési helyzetben 39-40 km/h sebességgel haladjon, amely sebesség mellett a baleset még elkerülhető lett volna. Nem róható a gépkocsivezető terhére a KRESZ 43. § (4) bekezdésének megsértése sem, miszerint a vezetőknek fokozottan ügyelniük kell a villamos megállóhelyeknél lévő járdaszívet és az ahhoz közelebb eső járda között áthaladó gyalogosok, továbbá gyermekek, illetőleg koruk, testi fogyatékoságuk vagy más ok miatt saját biztonságukra ügyelni felismerhetően nem képes személyek biztonságának a megóvására.

A balesetben a balesetkor 8 és fél éves kk. I. rendű felperes súlyos agyi és gerincsérüléseket szenvedett, ennek következtében teljesen megbénult, gépi lélegeztetésre szorul, apja a II. rendű felperes a munkaviszonyát megszüntette, hogy a kk. I. rendű felperes gondozását elláthassa. Anyja a III. rendű felperes munkaviszonyban áll. A hétvégeken a gondozási feladatokat ő látja el, de a hét többi napján is közreműködik abban. A kk. I. rendű felperes testvére a IV. rendű felperes középiskolai tanuló.

A felperesek kerestükben vagyoni és nem vagyoni és nem vagyoni káraik megtérítésére kérték az alperest kötelezni.

Az alperes a keresetet részben elismerte. Magára nézve terhesebben 60-40%-os kármegosztást tartott indokoltnak és az egyes kártérítési tételekben ennek az arálynak megfelelő marasztalását tartotta lehetségesnek.

Az ítélet tábla az alperest részben marasztaló ítéletet az indokolási megsértése miatt a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül hatályon kívül helyezte. A hatályon kívül helyezett első fokú ítélet indokolásának egyik fogyatékosága volt, hogy a kk. I. rendű felperes vétőképeségét illetően nem foglalt állást.

A megismételt eljárásban meghozott közbenső ítéletével az elsőfokú bíróság az alperes teljes helytállási kötelezettségét megállapította.

A közbenső ítélet indokolása szerint a kk. I. rendű felperes a közlekedési lámpa villogó zöld fényénél lépett az útestre. „A kk. I. rendű felperest a konkrét magatartásvizsgálata alapján vétőképtelennek kell tekinteni, a szabálysértési eljárásban is így minősítették. Nem volt ugyanis kellő gyakorlata, rutinja ebben a közlekedési helyzetben és nem látta át a veszélyt, nem gondolt magatartása következményére.”

A kk. I. rendű felperes közrehatása elhárítható lett volna, a gépkocsi „a megengedettnél nagyobb sebességgel haladt és a villamosról leszállókra nem fordított figyelmet, holott lassítással elhárítható lett volna a baleset.” Az alperes biztosítottját mindezért a Ptk. 345. § (1) bekezdése alapján teljes kártérítési

felelősség terheli, a biztosítottja helyett az alperes teljes mértékben helytállni köteles.

Az alperes fellebbezésében az első fokú közbenső ítélet részbeni megváltoztatását és rá nézve terhesebben, a felelősség arányának 60-40%-ban való megállapítását kérte.

Azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság a felróhatóság körébe tartozó körülményeket értékelt, amikor a kk. I. rendű felperes vétőképesességéről foglalt állást. A peradatokkal ellentétesen állapította meg, hogy a kk. I. rendű felperes villogó zöld fénynél lépett az útestre, ugyanis a gépkocsinak volt szabad jelzése, a gyalogosoknak pirosat jelzett a közlekedési lámpa. Hangsúlyozta, hogy az önállóan közlekedő kk. I. rendű felperesnek az alapvető közlekedési szabályokkal tisztában kellett lennie; tudnia kellett, hogy a kijelölt gyalogátkelőhelyen a jelzőlámpa zöld fényénél mehet át az útesten. A kk. I. rendű felperest ezért az adott helyzetben vétőképesnek kell tekinteni, s a Ptk. 345. § (2) bekezdése alapján kármegosztás alkalmazása indokolt.

Ha az ítélet tábla az elsőfokú bíróság jogi álláspontját elfogadná és a kk. I. rendű felperest ugyancsak vétőképtelennek tartaná, a Ptk. 346. §-a alapján a szülők a II-III. rendű felperesek gondozói felelőssége állapítható meg, mert a vétőképtelen gyermekük felügyelet nélkül közlekedett, ezért az ő vonatkozásukban indokolt a 60-40%-os kármegosztás alkalmazása.

A felperesek fellebbezési ellenkérelme az első fokú közbenső ítélet helybenhagyására irányult.

A Fővárosi Ítélet tábla megállapította, hogy a fellebbezés részben alapos.

Az elsőfokú bíróságnak a tényállás megállapításához a büntetőeljárásban beszerzett bizonyítékok - a gépjárműszakértői vélemény, tanúvallomások - álltak a rendelkezésére. Ezekkel a bizonyítékokkal ellentétesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a kk. I. rendű felperes villogó zöld fénynél lépett az útestre, a büntetőeljárás adatai alapján ugyanis az volt megállapítható, hogy a kijelölt gyalogos átkelőhelyén lévő közlekedési lámpa szabad jelzést adott, amikor a gyalogos átkelőhelyen áthaladt. A kk. I. rendű felperes nem a kijelölt gyalogátkelőhelyen, hanem azon túl lépett féktávolságon belül a gépkocsi elé.

Nem értett egyet az ítélet tábla az elsőfokú bíróságnak azzal a jogi álláspontjával, hogy a kk. I. rendű felperest az adott közlekedési helyzetben vétőképtelennek kellett tekinteni és mivel a baleset a fokozottan veszélyes tevékenység folytatója részéről, az alperes által sem vitatottan objektíven nem volt elháríthatatlan, a Ptk. 345. § (2) bekezdése alapján kármegosztásnak nincs helye.

A Ptk. 347. § (1) bekezdése szerint akinek a belátási képessége hiányzik vagy fogyatékos, felelősségre nem vonható.

A Ptk. e rendelkezéséből következően vétőképtelen személy terhére önhiba sem róható, így az őt ért kár teljes megtérítésére tarthat igényt a károkozásban való részbeni közrehatása ellenére is.

A vétőképeség életkorhoz nem kötött. A bíróságnak az eset összes körülményeit mérlegelve kell állást foglalnia afelől, hogy abban a helyzetben, amelyben a károsodás bekövetkezett, a károsultnak volt-e belátási képessége, személyes adottságainál fogva felismerhette: a kármegelőzéshez milyen magatartást kell tanúsítania.

A kk. I. rendű felperes a peradatok szerint rendszeresen közlekedett villamossal. A korával együtt járó ismeretei, közlekedési tapasztalatai alapján tudnia kellett, hogy az úttesten a kijelölt gyalogos átkelőhelyen a közlekedési lámpa zöld fényénél kelhet át. A kk. I. rendű felperesnek követnie kellett volna a villamosról leszállt többi utas magatartását, akik a kijelölt gyalogos átkelőhelynél a közlekedési lámpa zöld jelzésére vártak, hogy az úttesten átmehessenek. A kk. I. rendű felperes ehelyett a várakozó csoportból kiválva, a gyalogos átkelőhelytől eltávolodva akart átkelni az úttesten.

Az ítéltábla álláspontja szerint a kk. I. rendű felperest az adott közlekedési helyzetben vétőképesnek kellett tekinteni, ezért nem volt akadálya a Ptk. 345. § (2) bekezdése alapján kármegosztásnak.

A kármegosztás arányánál az ítéltábla figyelemmel volt arra, hogy fokozott veszélyforrás a gépkocsi, továbbá hogy az alperes biztosítottjának a gépkocsivezetője a megengedett sebességet túllépve közlekedett, holott az adott közlekedési helyzetben éppen az lett volna elvárható tőle, - látva a villamosról leszálló tömeget - hogy számolva az esetleg váratlanul kialakuló közlekedési veszélyhelyzettel, a megengedett sebességnél is kisebb sebességgel haladjon.

Az ítéltábla mindezeket a körülményeket mérlegelve, az első fokú közbenső ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatva, az alperesre terhesebb 80-20%-os kármegosztást alkalmazott.

A Pp. 239. §-ára figyelemmel, a Pp. 77. §-a alapján a perköltségviselésről majd az elsőfokú bíróságnak kell döntenie az eljárást befejező határozatában.

Budapest, 2009. június 12.

. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke, Dr. Szücs József s. k. előadó bíró, Dr. Németh László s. k. bíró

Fővárosi Ítéltábla
6.Pf.20.786/2011/5.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Bokor Ferenc ügyvéd által képviselt kk. I - IV. rendű felpereseknek, a dr. Láng-Miticzky Balázs jogtanácsos által képviselt alperes ellen, az alperes pernyertessége érdekében fellépő dr. Gyarmati-Buchmüller Mátyás ügyvéd által képviselt beavatkozó közreműködése mellett, kártérítés iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2011. január 25. napján meghozott, 2.P.20.984/2008/29. számú ítélete ellen, az alperes részéről 31. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit pedig részben megváltoztatja, az I. rendű felperesnek járó lejárt járadék összegét 6.284.304 (hatmillió-kétszáznyolcvannégyezer-háromszáznegy) forintról 6.009.068 (hatmillió-kilencezer-hatvannyolc) forintra, utána 2011. január 26. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatra, az I. rendű felperesnek járó nem vagyoni kártérítést 9.054.520 (kilencmillió-ötvennégyezer-ötszázhusz) forintról 4.326.886 (négymillió-háromszázhuszonhatezer-nyolcszáznyolcvanhat) forintra, utána 2006. június 23. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatra, a II. és a III. rendű felperesek nem vagyoni kártérítését személyenként 1.600.000 (egymillió-hatszázezer) forintról személyenként 964.575 (kilencszázhatvannégyezer-ötszázhetvenöt) forintra, utána 2006. április 28. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatra leszállítja. Az alperest az elsőfokú perköltség megfizetése alól mentesíti, és kötelezi a felpereseket, hogy fizessenek meg az alperesnek 15 nap alatt együttesen 300.000 (háromszázezer) forint elsőfokú rész-perköltséget. Az alperes által térítendő kereseti illeték összegét 314.000 (háromszáztizennégyezer) forintra felemeli, míg az állam terhén maradó illeték összegét 586.000 (ötszáznyolcvanhatezer) forintra leszállítja. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja. Kötelezi a felpereseket, hogy 15 nap alatt fizessenek meg az alperesnek együttesen 100.000 (százezer) forint másodfokú rész-perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy térítsen meg az államnak külön felhívásra 126.000 (százhuszonhatezer) forint fellebbezési eljárási illetéket, míg a fennmaradó 335.000 (háromszázharmincötezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az I. rendű felperes 2003. november 8-án közlekedési balesetet szenvedett. A baleset úgy következett be, hogy az I. rendű felperes a járdaszigeten lévő villamosmegállóból a járda felé nem a kijelölt gyalogosátkelőn kelt át az útesten, ahol elütötte őt egy tehergépkocsi. A gépjármű üzemben tartója az alperessel kötött kötelező gépjármű-felelősségbiztosítási szerződést, ami a baleset időpontjában is hatályban volt. Az I. rendű felperes a balesetben olyan súlyos agyi- és gerincsérüléseket szenvedett, hogy teljesen megbénult, gépi lélegeztetésre, gyógyszeres kezelésre, gyógytornára, masszázusra, állandó felügyeletre és gondozásra szorul. A II. és a III. rendű felperesek az I. rendű felperes szülei, a IV. rendű felperes a testvére. A balesetet követően a II. és a III. rendű felperesek a korábbi lakásukat másikra cserélték 1.800.000 forint értékkülönbséget megfizetésével. Az I. rendű felperes állapota miatt a II. rendű felperes megszüntette a munkaviszonyát, és ő látja el az I. rendű felperes felügyeletét és gondozását. A III. rendű felperes korábban részt vett ebben a tevékenységben, azonban a gyermeküket ért baleset és annak következményei olyan súlyos megterhelést okoztak a II. és a III. rendű felperesnek, hogy házasságuk megromlott. Emiatt a házasságukat a bíróság felbontotta. Az alperes a 2004. július 1-jétől 2011. január 31-ig terjedő időre lejárt járadék jogcímén 17.637.088 forintot fizetett meg, és havonta 254.250 forint költségpótló járadékot folyósít az I. rendű felperesnek. Megfizetett ezen kívül 2004. május 27-én 2.500.000, 2005. augusztus 16-án 5.000.000, 2006. június 22-én 2.500.000 forint nem vagyoni kártérítést. Az alperes a II. és a III. rendű felpereseknek megfizetett lakáscsere értékkülönbséget címén 2008. január 3-án 1.080.000 forintot, majd 2009. szeptember 21-én további 360.000 forintot, valamint 2006. április 27-én személyenként 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítést.

A felperesek a baleset miatt keletkezett vagyoni- és nem vagyoni káraik, a kártérítés után járó törvényes mértékű késedelmi kamatok és a perrel felmerült költségeik megfizetése iránt terjesztettek elő keresetet. A különböző jogcímenek megjelölt követeléseik között igényt tartottak az I. rendű felperes részére havonta 8.000 forint, az akupunktúrás kezelések költségét pótló járadékra.

Az alperes az ellenkérelmében arra hivatkozott, hogy az I. rendű felperes maga is közlekedési szabályt szegett, ezzel felróható módon 40 % mértékben közreható kárainak bekövetkezésében. Álláspontja szerint ez a körülmény kármegosztást tesz indokolttá, ezért a felperesek követelését csak részben ismerte el. Vitatta, hogy az akupunktúrás kezelések költsége havi rendszerességgel merül fel, és járadék iránti igényt alapoz meg.

A Fővárosi Ítéltábla a perben korábban meghozott, 6.Pf.20.239/2009/4. számú jogerős közbenső ítéletével az I. rendű felperes 2003. november 8. napján bekövetkezett balesetével kapcsolatban az alperes kártérítési felelősségének a terjedelmét 80 %-ban határozta meg.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével arra kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az I. rendű felperesnek 516.028 forintot, utána 2007. október 1-jétől törvényes mértékű kamatot, 6.284.304 forintot, utána 2011. január 26-tól törvényes mértékű késedelmi kamatot, 2011. február 1-jétől havonta 279.050 forint járadékot, továbbá 9.054.520 forintot és utána 2011. január 26-tól törvényes mértékű késedelmi kamatot. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a II. és a III. rendű felpereseknek, mint együttes jogosultaknak 15 nap alatt 1.080.000 forint után a 2004. március 9-től 2008. január 3-ig terjedő időre járó, 360.000 forint után 2004. március 9-től 2008. szeptember 21-ig terjedő időre járó törvényes mértékű késedelmi kamatot. Kötelezte továbbá az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a II. rendű és a III. rendű felperesnek személyenként 1.600.000, a IV. rendű felperesnek 2.400.000 forintot, és mindhárom összeg után 2003. november 8-tól a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatot. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Rendelkezett a perköltség és a kereseti illeték viseléséről. Az elsőfokú bíróság a perben beszerezett orvosi szakvélemény alapján úgy foglalt állást, hogy az I. rendű felperes rendszeres akupunktúrás kezelése indokolt az I. rendű felperes állapotának a fenntartása érdekében, mert megakadályozza a rossz, torz testtartás és az ízületi kontraktúrák kialakulását, valamint izomsorvadás bekövetkezését. Emiatt a kezelések havonta 8.000 forint költségének megtérítése iránti követelést megalapozottnak ítélte meg. Az I. rendű felperest megillető lejárt járadék összegét az alperesi teljesítések Ptk. 293. §-a szerinti elszámolása után 6.284.304, a folyamatos járadék összegét 279.050 forintban állapította meg. Mindkét összeg magában foglalja az akupunktúrás kezelések havonta 8.000 forint költségét. Az elsőfokú bíróság az I. rendű felperes egyéb vagyoni kárainak megtérítése iránti követelését 516.028 forint erejéig ítélte megalapozottnak. Alaposnak találta a II. és a III. rendű felperesek követelését is a lakáscserével felmerült költség után járó késedelmi kamat tekintetében. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az I. rendű felperes nem vagyoni kárai 15.000.000 forint nem vagyoni kártérítéssel küszöbölhetők ki. Figyelemmel az I. rendű felperes közreható magatartására, az I. rendű felperest megillető nem vagyoni kártérítés összegét 12.000.000 forintban állapította meg. Ebben a Ptk. 293. §-a szerint elszámolta az alperes által ezen a jogcímen korábban teljesített 10.000.000 forintot. Az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy a II. és a III. rendű felperesek nem vagyoni kárai személyenként 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítéssel küszöbölhetők ki, és az I. rendű felperes közrehatásának figyelembe vételével a II. és a III. rendű felpereseknek járó nem vagyoni kártérítés összegét fejenként 1.600.000 forintban határozta meg. A IV. rendű felperes javára 2.400.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésre kötelezte az alperest.

Az ítélet ellen, annak részbeni megváltoztatása és marasztalásának mérséklése érdekében az alperes terjesztett elő fellebbezést. Az alperes a fellebbezésében

vitatta, hogy az elsőfokú bíróság a Ptk. 293. §-ában foglaltaknak megfelelően, helyesen számolta el az I. rendű felperesnek teljesített nem vagyoni kártérítés összegét. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem a teljesítések időpontjában fennálló tartozást csökkentette a teljesítések összegével. Vitatta a III. rendű felperesnek megítélt nem vagyoni kártérítés összegét. Rámutatott, hogy a III. rendű felperes nem él egy háztartásban az I. és a II. rendű felperesekkel, és nem vesz részt az I. rendű felperes gondozásában olyan mértékben, mint a II. rendű felperes. Az alperes kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság a II. és a III. rendű felpereseknek járó nem vagyoni kártérítés megállapítása során figyelmen kívül hagyta az ítélelhozatalt megelőző alperesi teljesítéseket. Továbbra is vitatta az akupunktúrás kezelések és az azzal felmerült költségek indokoltságát. Kérte a lejárt járadék és a folyamatos járadék összegének a csökkentését a havonta 8.000 forint költséggel. Kifejtette, hogy a IV. rendű felperesnek megítélt nem vagyoni kártérítés eltúlzott, azt 800.000 forintra kérte leszállítani. Hivatkozott arra, hogy az I. rendű felperest megillető lejárt járadék összegének kiszámításakor az elsőfokú bíróság számítási hibát vétett.

A felperesek a fellebbezési ellenkérelmükben nem ellenezték a II. és a III. rendű felperesek részére teljesített személyenként 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés elszámolását, ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérték.

Az alperes a fellebbezésében a felpereseknek megítélt nem vagyoni kártérítés összegét támadta, valamint az I. rendű felperesnek megítélt járadék összegét havonta 8.000 forint erejéig tette vitássá. Az elsőfokú ítélet elutasító, és a fellebbezésben vitássá tett összegeket meghaladó marasztaló rendelkezései fellebbezés hiányában a Pp. 228. § (4) bekezdése értelmében első fokon jogerőre emelkedtek. Emiatt a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét kizárólag a fellebbezéssel érintett rendelkezések tekintetében vizsgálta felül.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés részben megalapozott.

Az akupunktúrás kezelések havonta 8.000 forintos költségével kapcsolatosan az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróságnak az ítélete indokolásában kifejtett álláspontját. A perben beszerzett orvosi szakvélemény kétséget kizáróan állapította meg azt, hogy az I. rendű felperes rendszeres akupunktúrás kezelése orvosilag indokolt. A szakvélemény szerint a kezelések hozzájárulnak ahhoz, hogy a felperesnél ne alakuljon ki rossz, torz testtartás, és ne alakuljanak ki ízületi kontraktúrák. Alátámasztotta azt is, hogy az akupunktúrás kezelés elmaradása esetén az I. rendű felperes meglévő korlátozott mozgásképessége is romlana, és izomsorvadás bekövetkezésével lehetne számolni. Az akupunktúrás kezelésektől csak akkor várható megfelelő eredmény, ha azokat kúraszerűen, rendszeresen alkalmazzák. Ezért az ítéltábla nem értett egyet az alperesnek azzal a fellebbezési álláspontjával, ami szerint nem indokolt a kezelések költségének járadékként való megtérítése. Mindezek alapján az ítéltábla az I. rendű felperes javára megítélt járadék összegének a mérséklésére nem látott lehetőséget.

Szintén egyetértett az ítélőtábla az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával a IV. rendű felperest megillető nem vagyoni kártérítés összege tekintetében.

A Ptk. 355. § (1) bekezdése kimondja, hogy a kárért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig az nem lehetséges vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni.

A Ptk. 355. § (4) bekezdése szerint kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges.

A Pp. 206. § (3) bekezdése értelmében a bíróság a kártérítés vagy egyéb követelés összegét, ha az szakértői vélemény vagy más bizonyíték alapján meg nem állapítható, a per összes körülményeinek mérlegelésével, belátása szerint határozza meg.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg tényként azt, hogy az I. rendű felperes balesetére és annak következményeire visszavezethető okból a IV. rendű felperes életminősége súlyosan megromlott, életvitele a baleset előttihez képest hátrányosan változott meg. Az elsőfokú bíróság helyes jogi következtetést vont le arra vonatkozóan, hogy ezek a személyi hátrányok a IV. rendű felperesnek nem vagyoni kárt okoztak, aminek a kiküszöböléséhez nem vagyoni kártérítés indokolt és szükséges. A nem vagyoni kártérítés összegére vonatkozóan az ítélőtábla azt kívánja hangsúlyozni, hogy a testvérének balesetével járó nem vagyoni hátrányokat a IV. rendű felperes gyermekként szenvedte el. Az életkorára figyelemmel az elszenvedett lelki és idegi megrázkódtatások sokkal nagyobb és maradandóbb mértékben befolyásolják a IV. rendű felperes személyiségének a változását, mint a felnőtt emberek esetében. Különös jelentőséget kell tulajdonítani annak, hogy a IV. rendű felperes már egészen fiatal gyermekkorától nap, mint nap kénytelen szembesülni testvérének a magatehetetlen állapotával, és viselnie kell az ezzel járó érzelmi és idegi megterhelést. Ez nyilvánvalóan kihat a IV. rendű felperes otthonán kívüli tevékenységeire is. Az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a IV. rendű felperes az I. rendű felperessel egy háztartásban élő családtagként nyilvánvalóan részt vesz az I. rendű felperes gondozásában, mindennapi életvitelének a szervezésében, és programokkal való ellátásában. Mindezekre tekintettel az ítélőtábla jogi álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a IV. rendű felperesnek járó nem vagyoni kártérítés összegét a IV. rendű felperest ért nem vagyoni hátrányokkal arányban állóan, a Pp. 206. § (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelő okszerű mérlegeléssel állapította meg. Emiatt az ítélőtábla a IV. rendű felperes nem vagyoni kártérítésének a csökkentését nem találta indokoltnak.

A Ptk. 293. §-a úgy rendelkezik, hogy ha a kötelezett kamattal és költséggel is tartozik, és a fizetett összeg az egész tartozás kiegyenlítésére nem elég, azt elsősorban a költségre, azután a kamatra, és végül a főtartozásra kell elszámolni. A kötelezett eltérő rendelkezése hatálytalan.

Ezzel a törvényi rendelkezéssel kapcsolatban az ítéltábla arra mutat rá, hogy a kötelezett részteljesítéseit minden esetben a részteljesítés időpontjában kell elszámolni. Abban az esetben ugyanis, ha a részteljesítés összege a teljesítés időpontjában meghaladja a főtartozást terhelő költségek és a részteljesítés időpontjáig lejárt késedelmi kamatok összegét, akkor a részteljesítés a tőke összegét is csökkenti, a tőkekövetelést a teljesített rész erejéig megszünteti, és a továbbiakban késedelmi kamat már csak a csökkentett tőkeösszeg után számítható fel.

Az elsőfokú bíróság ettől eltérő módon számolta el az I. rendű felperes nem vagyoni kártérítésére fordított alperesi részteljesítéseket. Az ítéltábla az alperes részteljesítéseit a teljesítések időpontjában számolta el, és ennek alapján megállapította, hogy az alperes által a fellebbezésében közölt számítás helytálló. Emiatt az I. rendű felperesnek járó nem vagyoni kártérítés összegét 4.326.886 forint tőkére, és utána az utolsó részteljesítés időpontjától, 2006. június 23-tól járó törvényes mértékű késedelmi kamataira szállította le.

Bár az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában rögzítette, hogy az alperes személyenként 1.000.000 forintot teljesített a II. és a III. rendű felpereseknek nem vagyoni kártérítés jogcímén, a részteljesítések jogi következményeit ítéletében nem vonta le, a teljesítéseket nem számolta el. Az ítéltábla az elszámolást elvégezte, és megállapította, hogy az alperes fellebbezése ebben a körben is megalapozott, az alperesnek a fellebbezésben írt számítása helyes. Ezért a II. és a III. rendű felpereseket megillető nem vagyoni kártérítés összegét személyenként 964.575 forintra és a teljesítés időpontjától, 2006. április 28-tól járó törvényes mértékű késedelmi kamatra mérsékelte.

Az elsőfokú bíróság az I. rendű felperest megillető lejárt járadék összegét és a járadék után a kamatfizetés kezdő időpontját helyesen állapította meg, azonban az elsőfokú bíróság az alperes teljesítésének elszámolásakor számítási hibát vétett. Ezt az ítéltábla korrigálta, megállapította, hogy a helyes elszámolást követően az alperes további 6.009.068 forint lejárt járadékot köteles fizetni, és az alperes marasztalását erre az összegre leszállította.

Az ítéltábla a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte a nagyobb arányban pervesztes felpereseket elsőfokú perköltség megfizetésére, míg a le nem rótt kereseti illeték viseléséről az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) és (2) bekezdése és 14. §-a alapján rendelkezett.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a szerint alkalmazott Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felpereseket másodfokú rész-perköltség megfizetésére, míg a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) és (2) bekezdése és 14. §-a alapján határozott.

, 2011. október 14.

. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke, Dr. Lente Sándor s. k. előadó bíró, Dr. Csóka István s. k. bíró